

1

Trosc...

O scurtă pauză.

Trosc...

Pauză.

Trosc...

În dormitorul din apartamentul ei de pe Fox Street, Viola zăcea goală pe podea, cu un căluș în gură. Fusese atacată în clipa în care intrase în dormitor și aprinsese lumina. Din spate, atacatorul nevăzut îi pusese la nas o batistă impregnată cu cloroform, după care cărase trupul pe jumătate amortit spre piciorul patului. Fusese lăsată pe podea și acum începea să-și recapete cunoștința. O mână acoperită cu o mănușă chirurgicală îi ridicase capul și i-l izbise de podea — nu prea tare. Un căluș improvizat dintr-un prosop îi acoperea gura. Era vag conștientă că i se întâmpla ceva îngrozitor; brusc, mintea i se limpezi și ea deschise ochii.

O siluetă ciudată stătea aplecată deasupra ei. Purta un halat alb, avea pe cap o bonetă tot albă, o mască, albă și ea, pe față și ochelari uriași pe ochi. Nu-și putea da seama dacă era bărbat sau femeie. Groaza o cuprinse când văzu în mîna înmănușată un satîr.

Arma fu ridicată, apoi coborî cu forță. Trosc... Îi secționă brațul stîng, chiar sub cot. Viola aproape leșină, dar durerea era atît de îngrozitoare încît o menținu conștientă. Antebrațul alunecă la vreo cîțiva centimetri depărtare de cot.

Trosc...

Satîrul coborî din nou, rapid și cu o putere imensă, și îi tăie brațul drept de sub cot. Forța fu atît de mare încît lama secționă mușchii și osul și se înfipse în podea. Atacatorul trebui să tragă cu putere ca să o scoată din lemn.

Trosc...

Piciorul stîng fu tăiat exact de sub genunchi. Trupul Violetei era cutremurat de spasme. Dinții ei sfîșiau călușul – nu mai era decît un gest reflex acum.

Trosc...

Gamba dreaptă fu despartită de restul corpului. O baltă de sînge se întinsese pe podea. Silueta îmbrăcată în alb purta peste pantofii normali niște șoșoni de dimensiuni impresionante, făcîți dintr-o pinză albă, groasă.

Dinții Violetei reușiră să rupă călușul. Gura i se deschise larg, gata-gata să scoată un urlet înfrîntor.

Era timpul ca execuția să ia sfîrșit.

Satîrul coborî cu forță spre gît și separă capul de trup, chiar înainte ca Viola să lase să-i scape tipătul de moarte. Lovitura îi secționă carotida. Un val de sînge țîșni, împrîșcind ferestrele din sticlă mată ce dădeau spre stradă.

Silueta în alb oftă, își ridică mînele și se uită la ceas. 23.15. Era timpul să facă ultimele pregătiri și să plece rapid.

2

Prăbușit în spatele volanului mașinii staționate, Tweed se mișcă ușor. Unde se afla? Amintirea cînei cu Viola îi invadă mintea, apoi felul ciudat cum se simțise la ieșirea din restaurant. Se îndreptă, își dezmorți brațele și descoperi că se simțea normal. Destul de normal ca să poată conduce. Aruncă o privire spre ceas: șase dimineața. Dumnezeu!

Nu-i venea să creadă – dormise șapte ore și jumătate. Porni încet, ieșind de pe drumul înfundat. Strada era pustie. Știa că acum putea conduce în siguranță. Chiar și așa, merse extrem de încet pînă la garajele de lîngă apartamentul său, unde avea un loc închiriat contra unei mici averi.

Încuie portiera și aruncă o privire în jur. Nu era nici tipenie de om. Tweed se simțea ceva mai bine; aerul rece al dimineții era o binecuvîntare. Cu pași mari, începu să meargă rapid pe aleea de lîngă garaje, spre ieșire. Mare greșeală – era încă amețit.

Ajunse pe Bexford Street, o stradă mărginită de un rînd de case vechi cu mai multe etaje, și urcă scările pînă la ușa din lemn masiv. Un felinar de pe trotuarul pustiu răsplinea suficientă lumină pentru ca Tweed să poată nimeri yala tip Banham.

În timp ce se străduia să scoată cheia din buzunarul interior, Tweed se uită cu atenție la încuietore. În jurul ei se vedeau urme de dalta. Cîneva încercase să intre în timpul nopții. Tweed descoperi că nu putea învîrți cheia – intrușii pătrunseseră în apartamentul lui. După mai multe încercări, reuși totuși să descuie și deschise încetîșor ușa.

Odată intrat, închise ușa și rămase locului cu urechile ciulite, fără a aprinde vreo lumină. Nu se auzea nici un zgomot. Se mișcă încet de-a lungul holului, numărînd lambriurile de pe peretele din dreapta sa. La numărul patru se opri, apăsă cu degetul mare de trei

ori într-un colț, așteptă, apăsă de două ori, apoi iarăși de trei ori, și lambriul alunecă într-o parte. Tweed bagă mina înăuntru, apucă pistolul automat Walther, gata încărcat, puse lambriul la loc, trecu de birou și începu să urce cu atenție scările. Deși era denumit apartament, toată locuința cu patru etaje îi aparținea lui Tweed. Evită să calce pe treapta care scîrțîia și ajunse la primul etaj. Ușa de la dormitorul lui nu era complet închisă. Seara trecută se grăbise după ce se îmbrăcase pentru întîlnirea cu Viola, dar acum își luă totuși măsuri de precauție. Stînd într-o parte a ușii, întinse mina și aprinse lumina. Intră rapid, cu mina pe Walther, și privi în jur. Nimic. Mintea îi juca din nou feste. Înjură, închise ușa, se împletici pînă la pat și azvirli cuvertura pe jos. Era pe punctul să se prăbusească.

Cu un efort uriaș, își dădu jos pantofii, își scoase haina și strecură arma sub pernă. Își smulse cravata, își descheie nasturele de la gulerul cămășii, se trînti pe pat, stinse lumina și-și pierdu cunoștința.

Hotărîtă să-și înceapă activitatea devreme, Paula o luă pe scurtătură, adică pe Bexford Street, și parcă în fața casei lui Tweed. Intenționa să-i lase un bilet în cutia de scrisori în care să-i explice pe scurt ce avea de gînd să facă.

Urcînd scările, observă imediat urmele de dală din jurul yalei. Cineva încercase să intre în timp ce Tweed lua cina cu Viola. Scoase dublura de la cheie pe care i-o dăduse Tweed și avu aceleași probleme cu incuietarea. Înainte să intre, Paula își scoase Browning-ul automat de calibru 32 din tocul aflat sub haina lungă pînă la jumătatea coapsei.

Închise ușa cu grijă și străbătu fără zgomot holul. Ajunse în living, ascultă cu atenție, apoi se trase într-o parte în timp ce deschise larg ușa încăperii. Cu cealaltă mină apăsă întrerupătorul și se repezi înăuntru, îndreptînd rapid arma în toate direcțiile. Nimeni. Nici o urmă că spărgătorul ar fi fost acolo.

Urcă scările, pășind peste treapta care scîrțîia. Își lipi urechea de ușa dormitorului lui Tweed și auzi zgomotul unui sforăit sonor. Tweed nu sforăia niciodată. Scoțîndu-și din buzunarul hainei lanterna cu lumină puternică, Paula deschise ușa și cercetă rapid încăperea. Tweed zăcea întins pe spate, cu ochii închiși, ceea ce nu era normal, dar respirația era regulată, lucru încurajator.

Îndreptînd lanterna spre partea din față a dormitorului, Paula îngheță. Pe o măsută, un sfeșnic de argint zăcea răsturnat pe o cîrpă de șters praful împăturită – ceea ce a atenuat zgomotul căderii. Un sertar al unui scrin nu era bine închis. Paula știa că Tweed era un maniac al ordinii în casă. Nu ar fi lăsat niciodată sfeșnicul să stea așa, dacă l-ar fi prins înainte să cadă, și n-ar fi lăsat unul dintre sertare puțin deschis. Se îndreptă spre capătul camerei, aprinse o lampă cu abajur, stinse lanterna și se apucă de treabă.

Șapte sertare, cel mai adînc fiind cel de jos. Paula începu cu cel de sus, îl deschise, căută cu atenție printre teancurile de batiste și cravate. Nimic. Nici sertarul lăsat ușor deschis nu conținea nimic deosebit. De-abia cînd deschise sertarul cel mare, ultimul, găsi sub un teanc de cămăși ceea ce fusese plantat acolo.

O servietă mare, veche, care nu-i aparținea lui Tweed, umflată de stătea să crape. Paula își puse o pereche de mănuși de latex, ridică servieta și deschise capacul. Ceea ce văzu o făcu să-și țină respirația: într-un plic transparent se afla un safir cu lama plină de sînge uscat. Tot acolo mai era un plic transparent, mai mic, cu bucățele de carne uscată, murdare de sînge.

Paula reacționă prompt. După ce mai verifică o dată sertarul, se duse cu servieta la fereastră. Auzi o mașină oprind undeva în apropiere. Speriată de moarte, stinse lampa și se uită pe geam. Range Rover-ul lui Bob Newman era parcat în față, iar el se pregătea să iasă din mașină, uitîndu-se în sus. Paula luă rapid lanterna, o aprinse, o ținu cu bărbia și făcu un semn de atenționare cu ea. Bob sări din mașină în timp ce Paula se îndreptă spre scară.

– Treceam prin zonă și, cum Tweed se trezește de multe ori devreme... începu Newman.

– Cineva încearcă să-i insceneze lui Tweed o crimă care, după aparențe, este absolut înfrîntoare, îl întrerupse ea. Dovada e aici...

Îi înmîna servieta, iar el o luă fără să pună nici o întrebare. Alergă la mașina lui în timp ce ea închise ușa și urcă grăbită scările, îngrijorată că Tweed s-ar fi putut trezi și s-ar fi întrebat ce se petrece. Ajunsă înapoi în dormitor, descoperi că Tweed încă dormea profund. Se grăbi spre fereastră și văzu că Newman fusese prins în capcană.

Cînd Newman încercă să ascundă servieta sub scaun, o mașină neagră apărură de după colț, luminîndu-l cu faza lungă.

Mașina se opri, blocându-i drumul. Un bărbat înalt, îmbrăcat cu o haină lungă și neagră, veni în fugă spre el. Pe brațul stâng, pe care-l pusese pe portiera cu geamul deschis a mașinii lui Newman, se afla o banderolă cu două cuvinte brodate cu alb: Securitatea Statului.

– Ieși din mașină! Acum! Miinile pe umeri! ordonă el cu duritate.

Cascheta îi era trasă în jos pe față, ca să-i ascundă trăsăturile, dar nu suficient să-i mascheze nasul coroiat, gura cu buze subțiri și bărbia ascuțită. Cealaltă mină era în buzunar.

– Nu face asta, îi zise Newman, amenințându-l cu pistolul său Smith & Wesson.

Newman îi smulse banderola de pe braț – era o dovadă. Scoase țeava lungă a pistolului pe fereastră și îl lovi pe atacator cu putere în față, spărgându-i probabil maxilarul. Individul urlă, se dădu înapoi și se împiedică de bordură, căzînd pe asfalt.

Newman dădea deja cu spatele, îndepărtîndu-se rapid de mașina neagră. Apoi băgă în viteză, apăsă pedala de accelerație la maximum și țîșni înainte. Bara de protecție a mașinii, dintr-un oțel special, izbi mașina neagră, oprită încă într-o parte. Coliziunea extrem de puternică turti capota acesteia, distrugînd motorul. În oglinda retrovizoare, Newman văzu o altă mașină neagră apropiindu-se din spate. Băgă în marșarier, accelerînd la maximum.

Bara de protecție din spate, tot din oțel special, lovi noua țintă în momentul cînd aceasta intra pe Bexford Street de pe o stradă laterală. De data asta avu mai mult spațiu de manevră, deci și o viteză mai mare. Impactul fu atît de violent, încît cea de-a doua mașină se răsuci într-un arc de cerc, eliberînd intrarea în strada laterală. Newman luă curba și se îndepărtă în viteză.

„Trebuie să ies din Londra înainte să înceapă să se aglomereze traficul“, își zise.

Știa deja încotro trebuia să se îndrepte.

3

Organizația Cabal alesese ca loc de întrunire o clădire obscură de pe o stradă laterală de lângă Whitehall. Era formată din trei miniștri adjuncți tineri, care aveau o mare influență în șesaloanele superioare ale puterii. Cei trei bărbați colaborau bine – în cea mai mare parte a timpului. Faptul că erau frați, fiii ai celebrului și strălucitului general Macomber, erou al Războiului din Golf, le era de ajutor.

– Pînă la această oră, Tweed trebuie să fi fost scos deja din joc, cu reputația distrusă pentru totdeauna. Este primul pas important pe drumul fuziunii, remarcă Nelson Macomber.

– Ar trebui să primim un raport despre desfășurarea operațiunii, interveni Noel Macomber, cunoscut drept Strategul. Scandalul îl va distrage pe principalul nostru adversar.

Pe chipul lui aspru și sfrijit se citea satisfacția provocată de acest gînd.

Cei trei frați nu semănau deloc. Nelson avea peste 1,90 metri, în jur de 40 de ani, era masiv, cu umeri lați și un cap mare, cu fața proaspăt rasă. Ochii de un albastru-glacial răsăreau de sub sprîncenele groase și coama de păr negru. Nasul ferm era bine conturat, iar bărbia de sub gura largă degaja energie și hotărîre.

– Ar fi trebuit să avem avertismentul aia de confirmare pînă acum, zise Benton, cu voce calmă, bătînd darabana în masă cu degetele lui groase.

Cel de-al treilea frate era, de asemenea, bine făcut, dar mai scund decît Nelson. Vorbea foarte rar, dar firea lui rezervată le atrăgea pe femei. Era cel mai prudent dintre frați, neluînd nimic de bun pînă cînd nu vedea că era pus în practică.

Cei trei bărbați stăteau așezați pe scaune tapitate, în jurul unei mese ciudate. Era triumphiulară, ca să accentueze faptul că nici

unul dintre cei trei nu este șef. Telefonul sună. Degetele subțiri ale lui Noel ridicară în grabă receptorul.

– Ești sigur? întrebă el. A scăpat? Adică ai dat-o în bară. Întoarce-te imediat, prostănac nepriceput!

Încheie conversația, punind ușurel receptorul în furcă.

– Te-ai cam grăbit, Nelson, zise el, chipul lui triumphiular afișând o satisfacție răutăcioasă.

Între cei trei frați exista în permanență o oarecare competiție.

– Indiferent ce dovadă compromițătoare i-a fost plasată lui Tweed, a fost îndepărtată din casă.

– Îndepărtată? bodogăni Nelson. Sper că nu va trece anul pînă să spui ce s-a întîmplat!

– Newman a venit și a luat o servietă de la femeia aia, Paula Grey.

– Iarăși Newman! Nelson se aplecă în față: Omul ăsta a devenit la fel de periculos ca Tweed. Ce s-a întîmplat cu trupele trimise cu cele două mașini?

– Newman avea o mașină mare, de teren – un adevărat tanc. A lovit ambele mașini și apoi a fugit...

– Ar fi trebuit să-l urmărească, replică Nelson cu asprime. Pentru asta au fost antrenati.

– Cum ar fi putut? întrebă Noel cu un rînjit pe buze. Ambele mașini au fost serios avariate.

– Așadar, a început războiul, zise Benton calm. Care e următoarea mișcare?

– Dacă n-a mers cu bățul, încercăm cu zahărelul, sugeră Nelson, acum la fel de calm ca Benton. Îi voi face o vizită lui Tweed și îi voi explica situația. O să-l invit să participe la fuziune.

– N-o să accepte niciodată, izbucni Noel.

– Aici e vorba de puterea de convingere. O să-i explic inevitabilul și o să-i ofer postul de adjunct. Mă voi strădui să ajung pe la el în dimineața asta. Sinteti de acord, domnilor?

– În momentul de față este cea mai bună strategie, comentă Benton.

– Nu-mi plac acțiunile făcute sub impulsul momentului, zise Noel, Strategul.

– Nu ai nici spirit de observație, șopti Nelson.

Își duse un deget la buze, se ridică fără zgomot și se strecură spre ușa care dădea spre celelalte birouri. Ușa nu era însă complet

închisă, ci stătea întredeschisă cîțiva centimetri. Nelson știa că o închisese înainte de începerea întrunirii.

Deschise ușa încet și se strecură în cealaltă încăpăre – o cameră foarte spațioasă, dar fără confortul celui alt birou. O fată zveltă, înaltă de cel puțin 1,70 metri, îmbrăcată complet în negru, ca într-o uniformă, stătea aplecată deasupra tastaturii unui computer. Nelson închise încet ușa și se apropie de ea. Fata vorbi fără să se întoarcă:

– Nu-mi plac oamenii care se strecoară în spatele meu. Care-i problema?

– Tu ai deschis ușa de la biroul nostru?

Fata își îndreptă spatele și se răsuci, cu ochii caprui strălucind furioși. Avea părul negru coafat cu grijă și un chip atrăgător, cu buze pline. Nu zîmbea.

– Mă acuzi că trag cu urechea, porc ce ești!

– Nu, desigur că nu.

– Cînd mă mai scoți în oraș, dacă tot veni vorba? întrebă ea și-și incolăci brațele în jurul lui, trăgîndu-l spre ea.

Începură să se sărute cu pasiune pînă cînd ea îl împinse la o parte.

– Haide, răspunde la întrebare! Încep să-mi pierd răbdarea!

– Curînd...

– Curînd? Ar fi bine să fie așa!

– Miss Partridge! strigă o voce prin ușa deschisă a camerei alăturate.

Ea răspunse că va veni de îndată ce-și termină treaba la computer. Răzgîndindu-se, închise aparatul și se duse în cealaltă încăpăre, fără să-i mai arunce lui Nelson nici o privire. De-abia atunci el observă o fată micuță, așezată într-un colț, care se uita pe niște dosare – Coral Flenton, o funcționară care era asistenta lui Partridge, o roșcată cu ochi caprui-deschis și un zîmbet plăcut. Nelson se hotărî să schimbe cîteva vorbe cu ea, așa că se apropie:

– N-ai observat nimic cu cîteva clipe în urmă, nu-i așa?

– Domnule Macomber... Se roti cu scaunul spre el. Nu s-a întîmplat nimic deosebit aici de ore bune. Doar Freaky-Deaky¹ se agită, ca de obicei.

Freaky-Deaky. Nelson știa că asta era una dintre poreclele universale ale Zenei Partridge, chiar și în biroul lor. Era o maniacă

¹ „Ciudațenia, monstrul“ (n.tr.)